

Radosna MISIJSKI LIST vijest

Gradnja mosta preko rijeke Mususe

Radost i zahvalnost iz Ruande

Velika proslava u našoj župi

Apostolat molitve

Da se društvene mreže razvijaju
prema uključivosti koja poštuje
druge u njihovim razlikama

Sadržaj

Uvodnik U središtu Iz života naših misionara

Intervju Apostolat molitve Vijesti iz Crkve u Hrvata

Život jednog misionara Misijski velikani

Služenjam do gledanja Boga	3
Misijska duhovnost obnavlja revnost	4
Krist oslobađa od svakog zatočeništva	6
Gradnja mosta preko rijeke Mususe	7
Radost i zahvalnost iz Ruande	8
Velika proslava u našoj župi	10
Žetva je velika, a radnika uvijek malo.....	12
Misijska nakana za lipanj.....	14
Oskar Romero proglašen svetim.....	15
Održan europski susret misijskih animatora djece	15
Najava 30. ljetnog susreta misionara i misionarki.....	16
Misijski dan u Osnovnoj školi Čučerje	16
Misije u srcu vjernika Župe sv. Ante	17
Mali kamenić dobrote župe Dragunja za misije	17
Prvopričesnici u izgradnji boljeg svijeta	18
Borba s olujom	19
.....	21

Impressum

Izdavač: Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini

Glavni urednik: v.l. Antun Štefan; Zamjenik glavnoga urednika: mons. Luka Tunjić

Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD

Tisk: Grafička Markulin, Lukavec; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
Tel. 01/5635-055
E-mail: missio.croatia@misije.hr
web: www.misije.hr

Kunski ţiro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR99
u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABAHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 0387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.misijo.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

Služenjem do gledanja Boga

„Slava je Božja živi čovjek, dok je smisao čovjekova života u gledanju Boga“, rekao je sv. Irenej u burnu vremenu prvih stoljeća Crkve, kad su ju nagrizala brojna krivotvrdja. U samo jednoj rečenici sv. Irenej izrekao je smisao čovjekova postojanja. Počastio je čovjeka slavom Božjom, uzdigao njegovo dostojanstvo, ali ga time i obvezao, pokazavši mu put kojim mu je ići i cilj na koji treba stići.

Piše mons. Luka Tunjić

Usvako biće Bog je posijao plod svoje dobrote. Božja ljubav ne poznaje granice, osim granice koju joj sam čovjek postavi. Bog se želi proslaviti u svakom čovjeku, želi da posijani plod njegove ljubavi donese višestruke plodove. Božja je milost neupitna, ali je upitna naša spremnost da tu milost prepoznamo i s njom surađujemo. Mnogi se muče kako prepoznati milost Božju jer ju žele dokučiti i osjetiti bez Isusa Krista. Najveća je slava i ljubav Božja upravo u Isusu Kristu, a on nam je to pokazao svojim vlastitim životom. Slijediti Isusa jest put slave i proslave čovjekove. Oprao je noge apostolima i podnio mučeničku smrt na križu da bi nam pokazao da nema ljubavi bez služenja i darivanja. Zbog toga je energično odbio đavolsku ponudu na brdu kušnje: da mu svi služe i da bude slavan. Izabrao je služiti, a ne da bude služen, da bi nam pokazao temeljno načelo: ljubavi nema bez služenja. Mjeru služenja postavio je sam Isus, a njegova ljubav nema mjere ni granice. Ona se očituje u sebedarju, u trpljenju i na križu. Isusova ljubav uvijek upućuje na drugoga, posebno na onoga od koga su svi digli ruke.

Napast je današnjeg čovjeka ljubiti Boga izravno, bez bližnjega. Jer bližnji je današnjemu čovjeku samo smetnja koja prijeći i usporava ljubav prema Bogu. Bližnji stoji na putu da naša ljubav prema Bogu bude čista i savršena. Time zapravo savršeno pokazujemo da Isusa nismo razumjeli.

Kaže sv. Ivan u svojoj prvoj poslanici 4, 20: „Rekne li tko: ‘Ljubim Boga’, a mrzi brata svog, lažac je. Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti.“ Ljubiti brata kojega vidimo znači pomoći mu da iz sebe izvuče maksimum, da se razvija i postane bolji nego što jest, da postane ono što može i što treba postati. Drugomu treba pomoći da se napuni ljubavlju koja će se „prelijevati“ da bi se darovala i podijelila s drugima. Ljubav je krug u kojem svi imaju jer svi daju. Ona je put na kojem se Bog proslavlja u nama, put na kojem je živi čovjek slava Božja. Ljubav se proslavlja u nesobičnu služenju, tada najglasnije govori. Ljubav sv. Majke Terezije osvajala je za Boga jer je u središtu te ljubavi, kao i kod Isusove ljubavi, bio potrebiti čovjek, onaj bespomoćni čovjek od kojeg su svi okrenuli glavu, a on jedini molećivo izmjenjuje pogled čas prema bližnjemu, čas prema nebu. Takvih, nažalost, imamo puno i u svojoj sredini te djeljim svijeta, a posebno u misijskim zemljama. Oni su savjest i trajna briga svih nas. Onog trenutka kada to prestanu biti, naše je srce prestalo vjernički kucati. Prešlo je na aparate i udaljilo od gledanja Boga.

Bogu smo zahvalni za naše misionare, koji čine toliko dobra, koji su danonoćno milosrdni Samaritanci. Toliko je onih koji na svakom koraku očekuju njihovu pomoći. Može li išta više boljeti od osjećaja bespomoćnosti? Svojim molitvama i djelima umanjimo taj bolni osjećaj kod naših misionara. Svojom duhovnom blizinom i pomoći možemo pridonijeti da se Bog proslavlja po našim misionarima. Na taj način Bog se proslavlja i u nama, a svi zajedno ispunjavamo smisao našeg života, koji je „u gledanju Boga“, kako nam reče sv. Irenej. Završavam molitvom: „Svemogući i milosrdni Bože, učini da se Duh Sveti nastani u nama i preobliči nas u hram svoje slave!“

Misijska duhovnost obnavlja revnost

Piše dr. sc. Snježana Mališa

Nemoguće je govoriti o misijskoj djelatnosti Crkve bez poznavanja dokumenta *Ad gentes* (1965.), kao i *Evangelii nuntiandi* (1975.), koji podsjeća cijelu Crkvu na njezino misijsko poslanje, a onda i *Redemptoris missio* (1990.), koji govorí o „o trajnoj valjanosti misijskog poslanja“ ili, još preciznije, o hitnosti misijskog djelovanja. Nakon postšaborskog oduševljenja i zaleta primjećuje se određeni umor i uspavanost, pa se govorí o „zvonu na uzbunu“ ili „pozivu“, pa čak i „kriku“, čija bi jeka trebala razbudit kršćane iz „misijske uspavanosti“ i potaknuti ih na obnovljenu revnost u naviještanju kraljevstva Božjega (usp. Jelenić, 1991.).

Valjanost i hitnost naviještanja radosne vijesti kao posljednje zapovijedi koju je Gospodin Isus ostavio svojim učenicima poslije uskrsnuća, a prije uzašašća na nebo, označavaju trajno stanje za svakog kršćanina, koje se ne mijenja zbog društvenih promjena u svijetu ili osobnih okolnosti života. Važno je osvijestiti si osobnu ulogu u naviještanju i brizi za spas duša. Naime misijsko djelovanje točan je pokazatelj naše vjere u Krista i njegovu ljubav prema nama (usp. RM 11). Plod tog naviještaja jest kraljevstvo Božje, koje je u uskoj vezi s osobom Isusa Krista. Ono zahtijeva preobrazbu ljudskih odnosa i ostvaruje se postupno, a njegova je narav zajedništvo svih ljudi među sobom i s Bogom (usp. RM 15). Odraz naše vjere otkriva se u spremnosti za misijsko djelovanje i brigu oko kraljevstva Božjega ondje kamo smo poslani, kako u osobnom životu, tako i profesionalnome. Iako smo duboko svjesni te istine, to nam nimalo ne pojednostavljuje življenje misijskog poziva, jer nismo skloni darivanju, a vjera se učvršćuje darujući.

Vjera se učvršćuje darujući

Danas imamo poteškoće s darivanjem, pa i u vlastitoj obitelji,

zato što smo previše okrenuti uzimanju, a i kada dajemo, najčešće se radi o višku starih stvari ili novca. Takvo stajalište u suprotnosti je s misijskim djelovanjem, u kojem je glavni protagonist Duh Sveti. Skloni smo dobročinstvima i „spašavanju“ siromaha u dalekom svijetu, koji s našom malom materijalnom pomoći, čini se, mogu puno toga realizirati. No to nije pravi put misijskog djelovanja, jer se izvor istinske revnosti i misijskog djelovanja otkriva u nečemu drugome. Tako dokument *Redemptoris missio* govorí o misijskoj duhovnosti koja proizlazi iz življenja potpune poučljivosti Duhu Svetomu (usp. RM 87), potpuna jedinstva s Kristom (usp. RM 88) te se ostvaruje ljubeći Crkvu i ljudе kao što je to Krist činio, konkretnije pozornošću, nježnošću, suosjećanjem, gostoljubivošću, raspoloživošću i zanimanjem za probleme drugih. Takav program djelovanja ne iziskuje samo osobni napor i rast u vjeri, nego i aktivno djelovanje u župnoj zajednici. A znamo da svaka zajednica traži predanje, koje uključuje iskrenost, poniznost, povjerljivost i redovitost (usp. Warren, 2004.: 115 – 120). Sve je to teško ostvarivo ako smo navikli da misijsko djelovanje svodimo na davanje od našeg viška, pa bilo to čak i samo višak slobodnog vremena.

Naime zajednica ne podnosi takav odnos, jer zajedništvo iziskuje kontinuiran napor i ulaganje i mora se njegovati. I misijski duh se mora njegovati. Stoga je misionar čovjek milosrđa: da bi mogao navještati svakomu čovjeku da je ljubljen od Boga i da može ljubiti, mora svjedočiti milosrđe svima, trošeći život za bližnjega (usp. RM 89).

Trošiti život za drugoga, pri čemu biti ponizan ne znači izgubiti sebe ili misliti loše o sebi, nego manje misliti na sebe i svoje potrebe. Tek tad se otvara prostor da vidimo druge i njihove potrebe.

Papa Ivan Pavao II. podsjetio nas je da su svi kršćani, po krštenju, suodgovorni za misijsku djelatnost. Riječ je o pravu – dužnosti svakog kršćanina, a naziva se „misijska suradnja“, koja se temelji na življenju zrelosti vjere i kršćanskog života (usp. RM 74). Znamo da je misijsko djelovanje svakoga od nas onoliko autentično koliko smo na putu svetosti. Iako se čini da ponavljamo temeljne karakteristike misijskog djelovanja, činjenica je da je su kršćani trajno pozvani na svetost i na misije. Uostalom, „svetost se mora nazvati temeljnom pretpostavkom i uvjetom koji je potpuno nezamjenjiv da bi se ostvarila misija spasenja Crkve. Univerzalni poziv na svetost usko je povezan s univerzalnim pozivom na misije. Svaki vjernik pozvan je na svetost i na misije. (...) Misionarska duhovnost Crkve je put k svetosti. Obnovljeni put prema misiji ad gentes zahtijeva svete misionare. Nije dovoljno obnoviti pastoralne metode, organizirati i bolje koordinirati crkvene snage, niti istraživati biblijske i teološke temelje vjere: treba podići novi žar svetosti među misionarima i u cijeloj kršćanskoj zajednici, posebice među onima koji su najbliži suradnici misiona-

**Čini se da smo izgubili povjerenje u snagu malenoga poput Davida, koji je običnom praćkom savladao Golijata.
Možda je došlo vrijeme da budemo vrata koja će drugima otvarati put da snagom malenosti savladaju suvremene Golijate njihovih života.
Možda je došlo vrijeme da naše misijsko djelovanje započne iskrenim zanimanjem za probleme bližnjih.**

ra.“ (Usp. RM 90.) U žaru svetosti leži ključ rješenja za osjećaj neuspjeha u djelovanju i probleme s efikasnošću misijskih planova i projekata. Svako djelovanje pretpostavlja sudjelovanje, koje mora imati svoj izvor u molitvi, žrtvi i svjedočenju, jer ti elementi omogućuju uspjeh i kada izostane podrška zajednice.

Povjerenje u snagu malenoga i ulogu vrata

Čini se da smo izgubili povjerenje u snagu malenoga poput Davida, koji je običnom praćkom savladao Golijata (1 Sam 17, 49). Možda je došlo vrijeme da bude-

mo vrata koja će drugima otvarati put da snagom malenosti savladaju suvremene Golijate njihovih života. Možda je došlo vrijeme da naše misijsko djelovanje započne raspoloživošću za aktivno sudjelovanje u župnim aktivnostima ili iskrenim zanimanjem za probleme bližnjih.

Isus od nas ne traži nemoguće, nego redovitost i poniznost u svakodnevnom djelovanju.

Radi se o našoj sposobnosti prihvaćanja i pouzdanja da

Bog svojom prisutnošću mijenja živote. Samo Bog. Zanimljivo je da su žene na uskrsno jutro hitile javiti učenicima vijest koju im je andeo povjerio, a Isus im dode ususret i reče: „Zdravo! Ne bojte se! Idite, javite mojoj braći da podu u Galileju! Ondje će me vidjeti!“ (Mt 28, 9 – 10) Zašto se Galileji pridaje toliku važnost? Gospodin se mogao pojavit u bilo gdje. Zašto inzistira da se učenici vrati u Galileju? Samo zato jer će ga „tamo ponovo vidjeti“? Znamo da je Galileja njihov zavičaj i da je ondje sve započelo. Isus uviđa traži da se vratimo mjestima gdje smo ga susreli i iz tog iskustva da navještamo drugima. Susret s Uskrslim ne odvija se izvan vremena ni osobne povijesti. Povratak u Galileju trebao je omogućiti učenicima da ponovno nađu stvarnog Isusa, bliska ljudima. (Usp. Leclerc, 2006.: 12 – 14.) Očigledno je da se navještaj kraljevstva Božjega odvija u malenosti naših zavičaja, ali i u spremnosti da otkrivamo naše Galileje. Svojim darovima jednostavno i neumorno služimo drugima i govorimo o Bogu. Postajemo poput Krista u razmišljanjima, postupcima i osjećajima. Sve što činimo postaje druženje s Bogom, jer smo ga pozvali da sudjeluje i svjesni smo njegove nazočnosti. U tom slučaju postajemo sposobni druge provesti kroz vrata njihova osobnog iskustva vjere, koja se darujući umnaža i preobražava lice zemlje.

Krist oslobađa od svakog zatočeništva

Dragi prijatelji misija!

Odlučila sam pisati o djelovanju u pastoralu zatvorenika, jednoj od naših svakodnevnih službi.

Pastoral zatvorenika nije samo usmjeren prema zatvorenicima, nego i prema obiteljima zatvorenika. Naši brazilski biskupi nedavno su govorili o pastoralu zatvorenika. Istaknuli su da se moramo više približavati osobama lišenim slobode, dublje cijeniti njihove vrijednosti i želje, kao i njihov specifičan način življjenja vjere. Približiti se zatvorenicima znači u svjetlu evanđelja vidjeti njihovo dostojanstvo i njihovu vrijednost.

O predjeljenje za rad s osobama lišenim slobode zahtjeva zajedništvo, pažnju, osluškivanje i pružanje podrške, kao i traženje mogućih rješenja. Zbog okolnosti u kojima živimo, jedan od najbitnijih zahtjeva u radu s oso-

BRAZIL
– s. Beatrica Krstačić

bama lišenim slobode jest djelovati bez osuđivanja i ponuditi im oprost. Jednako je važno u potpunosti ih prihvatiti – njihovu prošlost, kao i njihovu trenutnu materijalnu i društvenu situaciju.

Pastoral zatvorenika započeo je sam Krist Gospodin. On nam je naložio da posjećujemo zatvorenike. Organizirani pastoral zatvorenika započeo je na prijelazu iz 11. u 12. stoljeće, kad su manje skupine ljudi zajedno posjećivale zatvorenike. S vremenom se povećavao broj zatvora i tako je rasla potreba za djelovanjem u toj vrsti pastorala. Kod nas u Brazilu, početkom 1986. godine, Biskupska konferencija je donijela konkretne smjernice za takvu vrstu pastorala. Za vrijeme korizme pokreću se različite kampanje, koje nude mogućnost da se veći broj vjernika uključi u takav način pastoralnog djelovanja. Za vrijeme kriznih situacija u zatvorima osobe uključene u takav način pastorala mogu osobno pratiti zbivanja

u zatvorima i ukazivati na velika proturječja nekih političkih poteza. Takvi načini doveli su do toga da se društvo poče- lo više zauzimati za mir i sigurnost osoba lišenih slobode.

Naša župa već 15 godina aktivno djeluje u pastoralu zatvorenika. Jednom tjedno posjećujemo i evangeliziramo osobe u

zatvoru i pritvoru koji se nalaze na našem području. Među najaktivnijim volonterima ukupno je dvadesetak laika, jedan dijecezanski svećenik, jedan trajni đakon i dvije časne sestre. S obzirom na to da je takav pastoral poprilično specifičan, svaki volonter najprije prolazi poseban tečaj za tu službu, koji se uvijek održava uz dozvolu zatvorske uprave. Nadležne su osobe otvorene za dijalog, a ponekada primaju i naše prijedloge. Naše pastoralno djelovanje pozitivno je i dobro prihvaćeno i od samih zatvorenika. Neki od njihovih problema barem su djelomično riješeni zahvaljujući našoj intervenciji. Mnogi zatvorenici dolaze iz udaljenih mesta, pa ih njihove obitelji ne mogu posjećivati. Neki zatvorenici nemaju osnovne stvari za osobnu higijenu, potrebne lijekove, obuću i odjeću, a ponekima nedostaju i deke, pa spavaju samo na podu ili na kamenom krevetu. Pomažemo ih koliko god možemo, ali ponekad je to nemoguće zbog velika broja samih zatvorenika. Zahvalni smo Bogu što smo u posljednje dvije godine uspjeli pokrenuti dvije podružnice za proizvodnju boje i aluminija unutar samog zatvora. Na taj način svi zatvorenici dobrog vladanja svojim radom mogu financijski pomoći svojoj obitelji, a ujedno i smanjiti trajanje svoje kazne.

Gradnja mosta preko rijeke Mususe

KONGO
– fra Ilija Barišić

Krist je onaj koji oslobađa

Već sedam godina djelujem u tom pastoralu. Osjećam da je za mene to bilo vrijeme posebnih iskustava Božje prisutnosti u bratu čovjeku. Svijest da ne idem u zatvor vidjeti kriminalca, nego osobu koja je otkupljena istom krvlju kao i ja, donosi mi mir i širi moje srce za još više milosrđa. Kad se iza nas zatvaraju ogromni lokoti, nastojim prihvatići svaku osobu i u njoj gledati dobro, a ne zlo. Iz razgovora s njima vidim koliko su nepravde i teških situacija doživjeli u okruženju iz kojeg dolaze i zbog toga im još više nastojim pružiti milosrđe i prepustiti Bogu končni sud, jer samo on poznaje srce svakog čovjeka. Raduje me vidjeti da velik broj osoba lišenih slobode s vremenom dolazi do unutarnje slobode i da, kad im dođe vrijeme za izlazak iz zatvora, zaista cijene novu prigodu i prihvaćaju mogućnost novog života.

Na kraju želim zahvaliti Gospodinu što nas vodi svojom milošću i čuva od većih padova i što je svakomu od nas toliko puta dao novu prigodu. Neka nam njegovo milosrđe bude uzor u dalnjem djelovanju.

Djeца iz misija Ngengere i Mushimba u DR Kongu svakodnevno se susreću s brojnim preprjekama na svojem putu do škole. Na mnogim mjestima uopće nema cesta, a uz put se mogu susresti opasne divlje zvijeri, ali i razne paravojne skupine, otmičari ili pljačkaši. Jedna od opasnijih preprjeka na njihovu putu u školu jest rijeka Mususa, koja je često nepremostiva, pogotovo u kišnom periodu, jer ne postoji siguran most za prelazak na drugu obalu. Stabla eukaliptusa preko kojih ljudi prelaze rijeku vrlo su skliska i nesigurna, što je, nažalost, imalo i svoje žrtve, uglavnom djecu, koja bi padala u nabujalu rijeku.

Zahvaljujući donacijama dobročinitelja, u tijeku je izgradnja novoga betonskog mosta, koji će biti dugačak 12 metara i širok pet metara, a sa svake strane će se urediti i prilazni putovi dugački 500 metara. Gradnja mosta dug je i složen proces i odvija se u nekoliko faza. U prvoj fazi spojili smo tri velike cijevi u jednu. Nakon toga je slijedila druga faza gradnje – zidanje potpornog zida, što je izrazito težak i

rizičan posao. Treća faza obuhvaća stavljanje zemlje oko velikih cijevi i na same cijevi. U završnoj je fazi planirana gradnja ograda s obje strane mosta, a naknadno će se i urediti putovi do mosta s obje strane.

Od srca zahvaljujemo svim dobročiniteljima, jer bez vaše pomoći ne bismo mogli započeti s gradnjom. Pozdravljamo vas iz Misije Ngengere, u pokrajini Sjeverni Kivu!

RUANDA

– s. Agnezija Janja Bilić

Radost i zahvalnost iz Ruande

Dragi prijatelji misija i čitatelji Radosne vijesti!

Prošla je već gotovo cijela godina otkako sam bila u posjetu domovini i susrela se s mnogima od vas. Puno sam toga dobroga primila za potrebe naših misija, pa bih vam odmah na početku željela od srca zahvaliti na tome. Neka vas dragi Bog, poznavatelj svih srdaca, obilno nagradi za sve dobro što činite. Mi smo samo vaše produžene ruke i to nas misionare čini sretnima – neka se lanac milosrdne ljubavi i dalje širi cijelim svijetom.

Proslave zavjeta

Nakon samog povratka u Ruandu sudjelovala sam u važnu događaju za našu zajednicu. Naime četiri su sestre položile svoje doživotne zavjete. To je bilo 15. srpnja 2017., a u idućim su mjesecima uslijedile mise zahvalnice u njihovim rodnim župama. Za mene je to bila novost, jer kod nas u Hrvatskoj većina sestara nema tu praksu. Izuzetno mi je bilo drago što mi se pružila mogućnost bolje upoznati život na selu u Ruandi. Tom sam prigodom podijelila djeci bombone od naše kume Pauline iz Soblinca. Hvala joj u ime djece, koja su se veoma obradovala. Uistinu, težak je život naroda koji ovdje živi. To je posebno vidljivo

vo na selu, jer je siromaštvo prisutno na svakom koraku.

Nekoliko mjeseci kasnije, 18. studenoga, osam je sestara položilo svoje prve zavjete. Ta spoznaja, da se broj sestara povećava, uvijek rađa radost u našim srcima. Veliko je to bogatstvo za našu družbu i Crkvu u Ruandi, a pogotovo za obitelji naših sestara, jer im donosi poseban blagoslov. Nije dovoljno osjetiti poziv, već je veoma važno ustrajati u zvanju. Zato svi mi trebamo i vašu molitvenu podršku da izgrađujemo Crkvu Božju – svetošću života. Imamo ukupno pet zajednica, od kojih se jedna nalazi u Burundiju, a četiri u Ruandi. Nove sestre priključile su se svakoj od navedenih zajednica i na taj se način karizma sv. Marije Krucifikse polako širi ovdje na afričkom području.

Pomoći dobročinitelja iz Hrvatske

Kod nas vrijeme zaista veoma brzo prolazi. Iako nismo toliko uključene u školovanje učenika i

studenata, pomažemo im koliko god možemo. Među njima je i učenica Joseline, kojoj pomažete vi, dobročinitelji iz Hrvatske. Naime krajem 2017. godine, zahvaljujući pomoći koju sam dobila od dobročinitelja iz Hrvatske posredstvom Papinskih misijskih djela, bili smo u mogućnosti platiti školarinu za tu djevojčicu. Njoj je baš tih dana umro dobročinitelj i nije znala kako nastaviti daljnje školovanje. Njezina majka je udovica i nije mogla nastaviti školovati svoje dijete. Pokucavši na naša vrata, nije ni slutila da će njezina molitva biti uslišana. Nije mogla sakriti suze od ganuća zbog Božje providnosti, koja misli i na njih. Hvala vam, dragi dobročinitelji, u ime te sretne obitelji i u moje osobno ime!

Želim spomenuti i jednu lijepu gestu jednoga plemenitog župnika iz Hrvatske, koji ne voli da spominjemo njegovo ime i da ga hvalimo. Kad sam bila na odmoru u Hrvatskoj, dao mi je 100 eura da kupim slatkiše za djecu. Od tih smo novca kupili bombone za djecu u bolnici u Kirembi, koje smo im odnijeli za Božić. Bila je to velika radost za sve bolesnike.

Djeci smo poklonili bombone, a odraslima sapune. Od srca mu zahvaljujem u ime svih koji su primili darove, kao i u ime nas, posrednika njegove dobrote. Nadasve hvala dragomu Bogu, koji nadahnjuje srca ljudi da čine dobro!

Poseban posjet

U korizmi smo posjetile djecu s poteškoćama u razvoju, koja su smještena u jednom domu u našem gradu. Bila je to nedjelja 18. ožujka u poslijepodnevnim satima. Osnivanje tog doma vezano je uz rat u Ruandi. Naime jedna je gospođa imala dijete s poteškoćama u razvoju. Za vrijeme rata i ona i dijete su mnogo pretrpjeli, bježeći iz ratnog područja i spašavajući vlastite živote. U toj situaciji od-

lučila je da će jednog dana, ako prežive rat, osnovati dom za djecu s poteškoćama u razvoju. Preživjeli su rat i ostvarila je svoju odluku. Nažalost, njezino je dijete kasnije umrlo. Došavši u posjet djeci, ostale smo zadivljene jer je ondje već bila skupina mladih koji su također došli posjetiti djecu. Bili su to mladi iz Zajednice sv. Egidija, koji u dom dolaze dva puta mjesечно. Plesalo se, pjevalo i zajedno molilo. Svima nam je ta nedjelja ostala u prekrasniju sjećanju, pogotovo djeci.

Uskoro planiramo posjetiti i zatvorenike u zatvoru u našem gradu, kojih je otprilike devet tisuća. Ne postoji mogućnost ulaska u sam zatvor, nego nekoliko bolesnih zatvorenika izade u predvorje, gdje razgovaramo s njima i podijelimo im darove.

Djelovanje Službenica milosrđa

Kad su prve Službenice milosrđa iz Italije došle u Ruandu, 18.

srpnja 1992. godine, nakon nešto manje od jedne godine osnovali su prvu zajednicu, i to u Mugombwi, gdje su radile u domu zdravlja. Za vrijeme rata, 1994. godine, vraćene su u Italiju. Uvidjevši velike potrebe naroda Ruande, imale su izrazito veliku želju pomoći im, i u tome ih nije mogao sprječiti čak ni strah od rata. Vratile su se i ponovno se posvetile njezi bolesnika.

U Ruandi su najčešći uzroci smrti bolesti dišnih organa, srčane bolesti, močvarna groznica (malaria), komplikacije pri porodaju, razne traume, AIDS, crijevne bolesti i karcinom. Iako je zdravstveni sustav u Ruandi u posljednje vrijeme uznapredovao u kvaliteti, i dalje postoje veliki izazovi. Neke bolesti se liječe besplatno – tuberkuloza, AIDS i močvarna groznica (malaria), no, naglo povećanje cijena usluga zdravstvene njegе, kao i pokrivanje troškova liječenja teških bolesti, kao što je karcinom, su i daje veliki teret i izazov.

Pozdravljam sve naše dobročinitelje. Svi ma iskreno zahvaljujem i obećajem da ću vas uvijek nositi u svojim molitvama!

TANZANIJA
– p. Tomislav Mesić

Velika proslava u našoj župi

Neko sam vrijeme razmišljao koji bi to događaj mogao biti. Na jednom od sastanaka, naš nadbiskup Joseph Louis Lebulu je objavio kako će uskoro predati pismo Svetom Ocu s molbom za odlazak u mirovinu, jer će tada na-

Dragi čitatelji Radosne vijesti, dragi prijatelji misija! Šrdačno vas pozdravljam iz župe svetog Franje Asiškog u Nadbiskupiji Arusha u Tanzaniji.

Početkom prošle godine, nakon godinu dana mog djelovanja u ovoj župi, odlučio sam organizirati neki događaj kojim bih povezao sve filijale, jer sam uvidio da među njima nema pravog zajedništva.

vršiti 75. godinu. Odmah sam dobio ideju kako bismo mogli organizirati svečanu zahvalu nadbiskupu za sve što je učinio za evangelizaciju Maasaija i našu župu. Odlučili smo da će se slavlje održati na blagdan Sv. Franje Asiškog, nebeskog zaštitnika naše župe. Svi članovi pastoralnog vijeća su se složili s tom idejom i započeli smo s pripremama.

Pripreme za proslavu

Nakon tjedan dana smo pozvali vjeroučitelje i predsjednike filijalnih

vijeća, kako bismo odredili na koji će način svaka filijala sudjelovati u samoj pripremi slavlja i što možemo pokloniti nadbiskupu. Dogovorili smo se da svaka filijala izraditi jedan tradicionalni masajski predmet, a veće filijale će pokloniti jednu kožu ili ovcu. Svaka filijala je imala tri mjeseca za pripremu. Također smo odredili da će svaku filijalu predstavljati trideset osoba, pa je konačan broj uzvanika bio otprilike 600 ljudi.

U Tanzaniji se proslava svih blagdana, koji su za vrijeme rad-

nih dana u tjednu, prebacuju na prvu nedjelju tog tjedna. Zbog toga smo i mi proslavili blagdan svetog Franje u nedjelju, 8. listopada. Cijeli tjedan prije same proslave, naši su župljeni pomagali oko priprema, ukrašavanja i čišćenja same crkve, kao i prostora izvan crkve.

Radostan događaj za župu

Napokon je osvanuo i taj dan. Premda je euharistijsko slavlje trebalo započeti tek u 11 sati, već od ranog jutra župljeni su počeli dolaziti u prekrasnoj odjeći, a žene su oko vrata nosile masajske ogrlice. Nadbiskup je došao otprilike pola sata prije početka svete mise. Nakon kratkog predaha u župnoj kući, krenuli smo prema crkvi. U sakristiji me pitao koliko župa ima krizmanika, po čemu sam zaključio da su svi držali dogovora i da nadbiskup još uvijek nije znao pravi razlog svog dolaska u našu župu. Rekao sam mu „Oče nadbiskupe, nema kriz-

manika, nego smo organizirali posebno slavlje svete mise povodom blagdana svetog Franje, nebeskog zaštitnika naše župe i kako bismo vama zahvalili za sve što ste učinili za našu župu“. Pogledao me iznenadeno i rekao da smo prva župa koja mu je priredila takvo iznenadenje.

Započeli smo sa slavljem svete mise. U svojoj homiliji, nadbiskup nam je rekao kako je zapravo pripremio homiliju za krizmanike, ali da je jednako važna i za svakog kršćanina. Govorio nam je kako je svaki kršćanin pozvan biti Kristovim vojnikom i braniti svoju vjeru, prvenstveno produbljivati svoje znanje o vjeri, rasti u vjeri i ljubavi prema svakom čovjeku, kako nas je i sam Krist učio.

Na kraju svete mise, prije samog blagoslova, predsjednik župnog pastoralnog vijeća održao je kratki govor. Dok je on u svom govoru zahvaljivao nadbiskupu,

pogledao sam ga i video koliko je bio granut izrečenim riječima.

Nakon govora je došlo vrijeme i za poklone. Svaka je filijala donjela svoj poklon. Bilo je tu svega – od novca, pa do masajskih obilježja. Jedan od brojnih poklona bila je i „rungu“ – masajska palica, koja na rubu ima kuglu, a cijela je napravljena od jednog komada i ukrašena perlicama.

Od svih poklona koje je dobio, nadbiskup nam je rekao kako se najviše svidjela „rungu“, za koju je rekao kako će u svojoj oporuci napisati da mu je želja da se ona stavi na njegov lijes i da bude pokopan s njom. Nakon završnog blagoslova, uslijedilo je prekrasno slavlje. Kao i obično, bilo je puno više od planiranih 600 ljudi. Gdje ima ljubavi, uvijek postoji i velika želja za zajedništvom.

Izrazito sam zahvalan ocu nadbiskupu što je prihvatio naš poziv i usrećio nas svojim dolaskom u našu župu.

VLČ. ROBERT DJOSSOU

VLČ. NOUDEVIWA LEON SAGBOHAN

Žetva je velika, a radnika uvijek malo

Vlč. Robert Djossou i vlč. Noudeviwa Leon Sagbohan katolički su svećenici Biskupije Porto-Novo u Beninu. U studenome prošle godine stigli su u Hrvatsku, gdje će tijekom tri godine pastoralno djelovati u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji kao kapelani.

Djelo svetog Petra apostola, ogranak Papinskih misijskih djela, razgranato je u svim zemljama svijeta. Osnovano je da bi kršćane cijelog svijeta učinilo još osjetljivijima za odgoj svećeničkih i redovničkih kandidata u misijskim zemljama te da bi neprestano pozivalo na kvalitetniju materijalnu i duhovnu potporu. Financijska sredstva dodjeljuju se za školovanje sjemeništara, bogoslova i redovničkih kandidata, kao i za izgradnju novih sjemeništa i bogoslovija. Dolazak dvojice svećenika iz Benina plod je dugogodišnjeg djelovanja hrvatskih misionara u Beninu, kao i rezultat djelovanja Djela svetog Petra.

Recite nam nešto o sebi, kakvo je bilo vaše djetinjstvo?

Léon: Zovem se Léon Sagbohan. U trećem razredu osnovne škole odlučio sam postati svećenikom. Kad sam to ispričao župniku, rekao je da to moja majka neće moći prihvatići. Moj je otac umro kad sam bio u šestom razredu osnovne škole. Od tog trenutka uglavnom sam se družio sa svećenicima. Tako sam sve više postao svjestan svojega svećeničkog poziva.

Robert: Zovem se Robert Djossou. Dolazim iz Župe Svetе obitelji, iz Adjare, gdje je djelovao vlč. Anton Štefan. Moj je otac bio animist, a majka je bila krštena kao dijete. Ona nije prakticirala vjeru, a kasnije se čak priključila jednoj sekti. Otac je preminuo kad sam bio dječak. Kad sam krenuo u školu, preselio sam se u Adjarru. Tad sam živio s majčinom obitelji i nismo išli na misu nedjeljom. Prvi sam put ušao u crkvu nakon ujakove smrti. Na misi sam susreo i svoje prijatelje iz škole koji su bili ministranti. Razgovarao sam s nekim od njih i saznao da postoji grupa dječaka koji ministiraju na svetoj misi. Želio sam postati ministrantom i zbog toga sam počeo ići na misu. Još uvijek pamtim dan svojeg krštenja. Imao sam 14 godina, bila je nedjelja i krstio me vlč. Štefan. Maturirao sam 2002. i odmah nakon toga otišao u bogosloviju.

nom obitelji i nismo išli na misu nedjeljom. Prvi sam put ušao u crkvu nakon ujakove smrti. Na misi sam susreo i svoje prijatelje iz škole koji su bili ministranti. Razgovarao sam s nekim od njih i saznao da postoji grupa dječaka koji ministiraju na svetoj misi. Želio sam postati ministrantom i zbog toga sam počeo ići na misu. Još uvijek pamtim dan svojeg krštenja. Imao sam 14 godina, bila je nedjelja i krstio me vlč. Štefan. Maturirao sam 2002. i odmah nakon toga otišao u bogosloviju.

Možete li nam opisati tijek svojeg školovanja od bogoslovije do svećeništva?

Léon: Što se tiče odnosa s profesorima i odgajateljima, nisam imao puno problema. Izrazito sam se trudio biti dobar u školi. Ono što

sam osjećao kao poteškoću jest to što nakon očeve smrti nisam imao nikoga tko bi mi pomogao. Živio sam od providnosti. Što se tiče učenja, nisam imao nikakvih problema. U cijeloj bogosloviji ukupno je bilo više od 200 bogoslova.

Robert: Poziv sam posebno osjećao u trenucima kad sam kao ministar pratio vlč. Štefana u posjeti bolesnicima. Mnogo mi je značilo što sam iz njegova primjera vidio da svećenik nije distanciran od ljudi i njihovih problema. Kad sam video u kakvu su stanju bili ti bolesnici, imao sam želju pomagati im pri liječenju.

? **Koliko je bilo važno imati jednog misionara u svojoj blizini? Jeste li ga smatrali uzorom?**

! **Robert:** Mene se je najviše dojmio način na koji smo se pripremali za svetu misu. Misa je uvijek bila redovita i na vrijeme, propovijed je bila dobro pripremljena, a i mi ministri posebno smo se pripremali. Imao sam snažnu želju postati takvim svećenikom jednog dana.

Léon: Nisam osobno poznavao vlč. Štefana. Jednom sam ga video u svojem selu kad je došao isповijedati. Bio sam veoma dirnut kad sam ga video. Vrlo sam ozbiljno doživio to što je bijelac došao iz daleka da bi bio ondje s nama. Tako sam dobio potvrdu o vrijednosti svećeništva i shvatio da nisam pogrijesio kad sam odlučio postati svećenikom.

? **Iz koje župe sada dolazite? Kako izgleda jedan pastoralni tjedan u vašoj župi?**

! **Léon:** Posljednje četiri godine bio sam župnik. Dolazim iz Župe Kessounou, koja je posvećena svetoj Agnezi. Imam šest filijala i sve su na vodi. Nedjeljom sam imao tri mise, a radnim danom samo jednu, u sedam sati ujutro. Nakon toga sam primao vjernike. U utorak i srijedu sam posjećivao bolesnike, četvrtkom odlazio u filiju, a petkom navečer isповijedao. U subotu sam ponekad imao vjenčanja ili sprovode i pripremao se za nedjelju. Župa ima nešto više od 2000 vjernika. U pripremi kateheza i vjeroučitelji pomagali su mi vjeroučitelji.

Robert: Dolazim iz Župe Louho, koja je posvećena Majci Božjoj

Lurdskoj. Župa ima samo jednu filiju. Ondje smo bili dvojica svećenika. Obojica smo imali jednu misu dnevno, a nedjeljom svaki od nas ima tri mise. Srijedom smo posjećivali bolesnike i imali probe zborova. Četvrtkom je bilo euharistijsko klanjanje, a petkom popodne križni put, koji je završavao svetom misom. Subotom navečer molila se krunica. Imali smo i redovite kateheze. Petkom i subotom smo isповijedali. U župi također djeluje nekoliko molitvenih zajednica.

? **Kolika je uloga Crkve u razvoju države? Kakav je njezin ugled?**

! **Léon:** Moglo bi se reći da je Crkva veoma utjecajna u Beninu. Od proglašenja nezavisnosti sve do naših dana narod izrazito cijeni biskupe, a nacionalnu himnu je napisao svećenik Gilbert Jean Dagnon. Kada god se pojavi neka kriza u državi, traži se mišljenje biskupa.

? **Kakva je budućnost razvoja Crkve u Beninu?**

! **Léon:** Budućnost je svjetla ako slijedimo nadahnuće Duha Svetoga. Ona je ljudsko i božansko djelo i treba ju takvom promatrati. Ne možemo djelovati samo svojim snagama. Ako nas Bog ne vodi, onda to ne ide dobro. Ako promatramo situaciju u našoj biskupiji Porto-Novo, problem je u tome što nemamo razvijeno gospodarstvo. Crkva smatra da trebamo imati farme na kojima bismo naučili proizvoditi hranu. Potrebno je ulagati u poljoprivredne škole, u kojima bi se učilo kako obradivati i najbolje iskorištavati zemlju. .

? **Koliko se općenito ulaže u obrazovanje?**

! **Léon:** U Beninu se školovanje plaća. Sve do prvog razreda srednje škole za djevojčice je školovanje bilo besplatno, ali nakon promjene vlasti ponovno se uvelo plaćanje školovanja i za djevojčice. Isto tako upis na fakultete bio je mnogo jeftiniji, a sad su se i cijene upisa na fakultete povećale.

Robert: U Beninu ne možeš slati djecu u školu ako nemaš novca. Ako želiš ići u školu, a nemaš novca, nećeš uspjeti završiti školovanje.

? **Jesu li Beninu još uvijek potrebitni misionari?**

! **Léon:** Žetva je velika, a radnika je uvijek malo. Nikad nećemo imati dovoljno svećenika misionara.

? **Što misionari donose Crkvi u Beninu?**

! **Léon:** Sve današnje političare i značajne ljudi u Beninu formirali su svećenici misionari. Ako maknemo Boga i misionare, tko će nas odgajati, tko će nas učiniti sposobnim ljudima? Sada, kad sam svećenik, mogu reći da daleko više pozajmimo sredinu u kojoj živimo nego političari.

Robert: Svećenici misionari formirali su cijelo naše društvo. Kad sam bio na praktikumu, prišao mi je jedan musliman. Rekao je da je puno toga postigao zato što je išao u katoličku školu. Misionari su utjecali na cijelo društvo, ne samo na katolike. Još uvijek postoje škole koje su osnovali misionari.

? **Sada ste u Hrvatskoj. Koji je razlog vašeg dolaska, koliko dugo ostajete?**

! **Robert:** Crkva je jedna. Najprije su Europljani došli k nama, a sada mi Afrikanci evangeličiramo Europljane. Moglo bi se reći da je to jedan paradoks, ali nije – to samo pokazuje jedinstvo Crkve, iako je ona u sebi vrlo različita.

! **Léon:** Sad smo došli u Hrvatsku kao misionari. Želimo nastaviti suradnju koju je započela Hrvatska poslavši u Benin misionare, vlč. Franju Jačmenicu i vlč. Antuna Štefana. Ovdje se dobro osjećamo i lijepo su nas dočekali i primili. Željeli bismo što prije naučiti jezik i upoznati kulturu.

Razgovarala: Ines Sosa Meštrović

Da se društvene mreže razvijaju prema uključivosti koja poštuje druge u njihovim razlikama

Piše **Dominik Vukalović**,
ravnatelj PMD
Varaždinske biskupije

Poštovani čitatelji, ideja razvitka društvenih mreža išla je u pozitivnom smjeru i željela je današnjemu čovjeku osigurati brži i jednostavniji način komuniciranja. No uvijek postoje oni kojima ne odgovara ono što je dobro i zato nastaju sukobi. Sv. Leopold Mandić je rekao da u svakome postoji grumen zlata koji svijetli – ali ga treba očistiti od blata. Kršćani primjećuju najprije grumen zlata.

Uključivost u svemu

Na društvenim mrežama ujek se mogu pronaći različiti komentari o nekoj temi. Neke se osobe pozitivno izražavaju, neke negativno, a neke cinično. Svaká osoba promatra svijet iz svoje perspektive i iz svog svjetonaz-

ra. I zbog toga dolazi do sukoba. Imamo pravo osuditi ono što je zlo, ali čovjeka uvijek treba saslušati, pa ako i čini zlo, trebamo ga savjetovati i uputiti na pravi put. Ako kao vjernici promatramo sve što piše na društvenim mrežama, moramo uvijek iznositi onakvo stajalište i onakve poglede kakve bi i sam Isus iznosio. Ne možemo se pomiriti sa stajalištima koja se protive našim vrijednostima, ali ne trebamo odgovarati na isti način. Potrebno je imati strpljenja i malim koracima dolaziti do istine i pravde. Želimo poštovati različitosti, ali moramo reagirati i na svaki pokušaj širenja nesloge putem modernih načina komunikacije. Negativni komentari posebno utječu na one koji nemaju čvrsta stajališta i uvjerenja. Oni su slični

onomu zrnju posijanom uz put, ili na kamenito tlo, ili u trnje. Ako su društvene mreže također jedan vid nove evangelizacije, onda i pojima moramo slati poruke koje se nalaze zapisane u Božjem zakonu.

Kako dalje?

Iako nas svijet i tehnologija potiču na sve veći napredak, ponekad se čini da zbog toga nazaduju naši međuljudski odnosi. Međutim vraćati se unazad, tj. gasiti društvene mreže, sigurno bi bio nepromišljen proces. Unatoč poteškoćama pozvani smo pronalaziti kvalitetnije pristupe i zajednički jezik.

Slijedom toga naše su kršćanske zajednice pozvane o tome razgovarati i predlagati pozitivna rješenja da bi korištenje društvenih mreža uistinu ispunilo svoju svrhu.

VATIKAN

Oskar Romero proglašen svetim

Usubotu 19. svibnja papa Franjo je kanonizirao papu Pavla VI. i nadbiskupa Oskara Romera, salvadorskoga katoličkog svećenika i nadbiskupa. Rođen je u mjestu Ciudad Barrios 15. kolovoza 1917. godine, a imao je šestero braće i sestara. Nakon završenog sjemeništa u San Miguelu upisao je studij teologije na „Gregorijani“. Protivio se je kršenju ljudskih prava, mučenju i ubojstvu svećenika. Svojim zauzimanjem za društvenu pravdu i prava siromašnih postao je kamen spoticanja i znak osporavanja. Nekoliko dana prije svoje smrti nadbiskup je izjavio: „Da, ubit će mene, ali neće ubiti istinu.“ Ubijen je 24. ožujka 1980. godine u kapeli u kojoj je slavio misu. Njegove posljednje riječi

bile su: „Neka se Bog smiluje ubojicama.“

Njegovu pokopu nazočilo je 250 000 ljudi iz cijelog svijeta, a kip mu je postavljen iznad Zapadnih vrata Westminsterske opatije u Londonu. Predstavlja jednoga od 10 mučenika 20. stoljeća.

Brojni su pastoralni djelatnici ubijeni u pokušajima otimačine ili krađe, izvršenima na okrutan način, u sredinama gdje vlada gospodarsko i kulturno siromaštvo, moralno i okolišno propadanje. Njima u spomen u Katoličkoj crkvi obilježava se Dan svjedoka vjere 24. ožujka, na dan kad je ubijen Oskar Romero. Papa Franjo ga je proglašio blaženim 23. svibnja 2015. godine u San Salvadoru.

MALTA

Održan europski susret misijskih animatora djece

Europski susret misijskih animatora djece (CEME) održan je od nedjelje 22. travnja do četvrtka 25. travnja na Malti. Na susretu, čija je tema bila „Djeca zajedno žive u zajedničkom svijetu – Tragovima sv. Pavla“, sudjelovali su predstavnici 18 europskih zemalja, među kojima i Ines Sosa Meštrović, predstavnica PMD-a Hrvatske i PMD-a Bosne i Hercegovine.

Susret se održava svake dvije godine od 1973. godine, a na susretu predstavnici pojedinih zemalja raspravljaju o razvoju misijskog pastoralala za djecu te kako da djeca postanu protagonisti unutar svojih župa. Prigoda je to za razmjenu iskustva i animacijskih materijala koje su pripremila Papinska misijska djela iz različitih zemalja svijeta.

Profesor Adrian Gellel, koji predaje pastoralnu teologiju na Sveučilištu u Malti, održao je nekoliko

predavanja o duhovnosti djece. „Djeca mogu biti izrazito duhovna i razviti vrlo blizak odnos s Bogom. Ona su nježna i osjetljiva i zato mogu suošćeati sa svojim vršnjacima u svijetu“ – rekao je profesor Gellel. Naglasio je da je zbog toga izrazito važno govoriti im o uvjetima u kojima žive njihovi vršnjaci u misijskim zemljama i tako kod djece stvarati misijsku svijest. Sudionici susreta sudjelovali su na sve-

toj misi u katedrali sv. Pavla u Mdini, koju je predslavio nadbiskup Charles Jude Scicluna.

„Moramo evangeliizirati mlade tako da postanu svjesni svoje pripadnosti katoličkoj obitelji. Danas djeca imaju različite potrebe, ali dio su jedne velike obitelji – onih koji vjeruju u Isusa. Naša

velika žđ za Isusom i u nama radja želju da ga naviještamo i drugima, a na taj način i njima prenosimo misijski duh“ – rekao je nadbiskup u svojoj propovijedi.

Posljednji dan susreta nacionalni ravnatelj PMD-a Skandinavskih zemalja Kaare Nielsen, trajni đakon, izabran je za novog predsjednika CEME-a, a Švicarska je izabrana za mjesto novog susreta 2020. godine.

KARLOVAC

Najava 30. ljetnog susreta misionara i misionarki

Ljetni susret misionara i misionarki Crkve u Hrvata održat će se ove godine od 30. lipnja do 3. srpnja 2018. u Karlovcu. Domaćin susreta biti će kardinal Josip Bozanić, zagrebački nadbiskup, zajedno s ostalim svećenicima, redovnicama, redovnicima i Bož-

jim narodom. Na susretu će sudjelovati misionari i misionarke iz Afrike, Latinske Amerike, Oceanije i misijskih zemalja u Europi, te nacionalni i biskupijski ravnatelji Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Okupljanje je predviđeno u subotu 30. lipnja do 17

sati u Pastoralnom centru „Vincentum“ u Novigradu na Dobri. Misionari i misionarke te biskupijski ravnatelji iz Hrvatske i BiH svoj dolazak trebaju najaviti do 15. lipnja

2018. na adresu: Papinska misijska djela u RH, Ksaverska cesta 12 a, 10 000 Zagreb; na telefon: 01/5635055; ili na e-adresu: missio.croatia@misije.hr.

ČUČERJE

Misijski dan u Osnovnoj školi Čučerje

Upetak 10. svibnja održan je misijski dan u Osnovnoj školi Čučerje. Nakon uvodnog predavanja vlč. Antuna Štefana, nacionalnog ravnatelja Papinskih misijskih djela u RH, učenici su krenuli prema svojim učionicama, gdje su se održavale radionice, koje su pripremili animatori nacionalnoga misijskog ureda. Na radionicama su učenici saznali više o životima hrvatskih misionara u misijskim zemljama Azije, Afrike, Južne Amerike, Europe i Oceanije, kao i o različitim kulturama i tradicijama stanovništva tih zemalja. Imali

su prigodu vidjeti ručno izrađene predmete, afričke glazbene instrumente te naučiti jedan afrički ples. Čuli su priču djevojčice Katarine iz Zambije te su se upoznali sa životom i školovanjem djece u Zambiji, gdje živi i djeluje don Boris Dabo. Osim kreativnih radionica te upoznavanja sa životom ljudi u misijskim zemljama animatori su učenicima približili povijest tih zemalja. Govorili su im i o vrijednosti svih ljudi ovog svijeta te kako i oni koji žive u siromašnim zemljama i uvjetima imaju jednak prava i dostojanstvo. Učenici su pokaza-

li veliko zanimanje za djelovanje misionara i njihov način života te su i sami poželjeli postati malim misionarima i pomagati svojim vršnjacima u misijskim zemljama. Sve što su taj dan naučili i čuli od animatora, pokazali su učenicima iz ostalih razreda na zajedničkom predstavljanju. Sve učenike i učitelje OŠ-a Čučerje, kao i Područne škole Dankovac, na čelu s ravnateljicom Vesnom Orešković, posebno je pohvalio vlč. Štefan i pozvao ih da i dalje budu vrijedni suradnici misija.

BOĆE

Misije u srcu vjernika Župe sv. Ante

U ove godine, zajedno sa svojim župnikom vlc. Filipom Maršićem, župljeni župe sv. Ante u Boću, BiH, iako su relativno mala zajednica, prikupili su u korizmenoj akciji 10 000 maraka za gladnu i bolesnu djecu u misijskim zemljama. Posebno je vrijedno spomenuti da su u toj akciji sudjelovali i odrasli župljeni i djeca, koja su svojim korizmenim odricanjem pokazala svoje veliko srce za one kojima je ta pomoć itekako potrebna. Iako su Afrika, Južna Amerika i siromašne zemlje Azije daleko od nas, važno je da ih učinimo prisutnima u našim srcima i u našim molitvama. To je samo jedna kap pomoći u moru siromaštva, međutim uvjereni smo da i takve kapi mogu spasiti živote ili olakšati probleme barem na neki način. U vremenu

korizme uključili smo u molitvu sve siromašne kojima je potrebna naša pomoć. Uvjek mislimo na Isusove riječi: „Što god učiniste, jednome od ove moje najmanje braće, meni ste učinili.“ Kada stanešmo pred Vječnog Sudca, on će nas upitati: „Bijah gladan, jeste li me nahranili; bijah žedan, jeste li me napojili; bijah bolestan, jeste li me pohodili?“ i tad se ne ćemo moći praviti kao da ne znamo što to znači. Nadamo se da će naša skromna pomoć koju smo poslali za gladnu i bolesnu djecu djelovati poticajno i na druge. Svima koji sudjeluju u takvim akcijama te odvajaju od sebe da bi drugima učinili život lakšim neka dobri Bog podari obilje svoga blagoslova.

Vlc. Filip Maršić

DRAGUNJA

Mali kamenčić dobrote župe Dragunja za misije

Župu sv. Leopolda Bogdana Mandića Dragunja, smještenu na putu od Tuzle prema Orašju, obuhvaćaju sela Čanići, Donja Dragunja, Gornja Dragunja, Dračnići i Straža. Osnovana je 1985. godine, kad su spomenuta sela osnovala novu župu, odvojivši se od dotadašnje župe Breške. Usprkos ponekim krizama i poteškoćama, župa je živa jer pokušava disati životom Onoga kojega treba svjedočiti. U skladu s misijskim poslanjem Crkve, na poticaj župnika, na Misijsku su nedjelju podijeljene misijske kasice, koje su

župljeni ponijeli svojim kućama, sveukupno njih pedeset. Ukupno je sakupljeno 2100 maraka za potrebe naših misionara te su predane Misijskoj središnjici u Sarajevu. Bilo je lijepo vidjeti kako ljudi, koji su i sami u izuzetno teškoj materijalnoj situaciji, donose svoj prinos za tu plemenitu nakanu. Također je bilo dirljivo vidjeti kako djeca od svojeg džeparca uporno ubacuju novčiće u kasicu, žečeći pomoći svojim vršnjacima u misijskim zemljama.

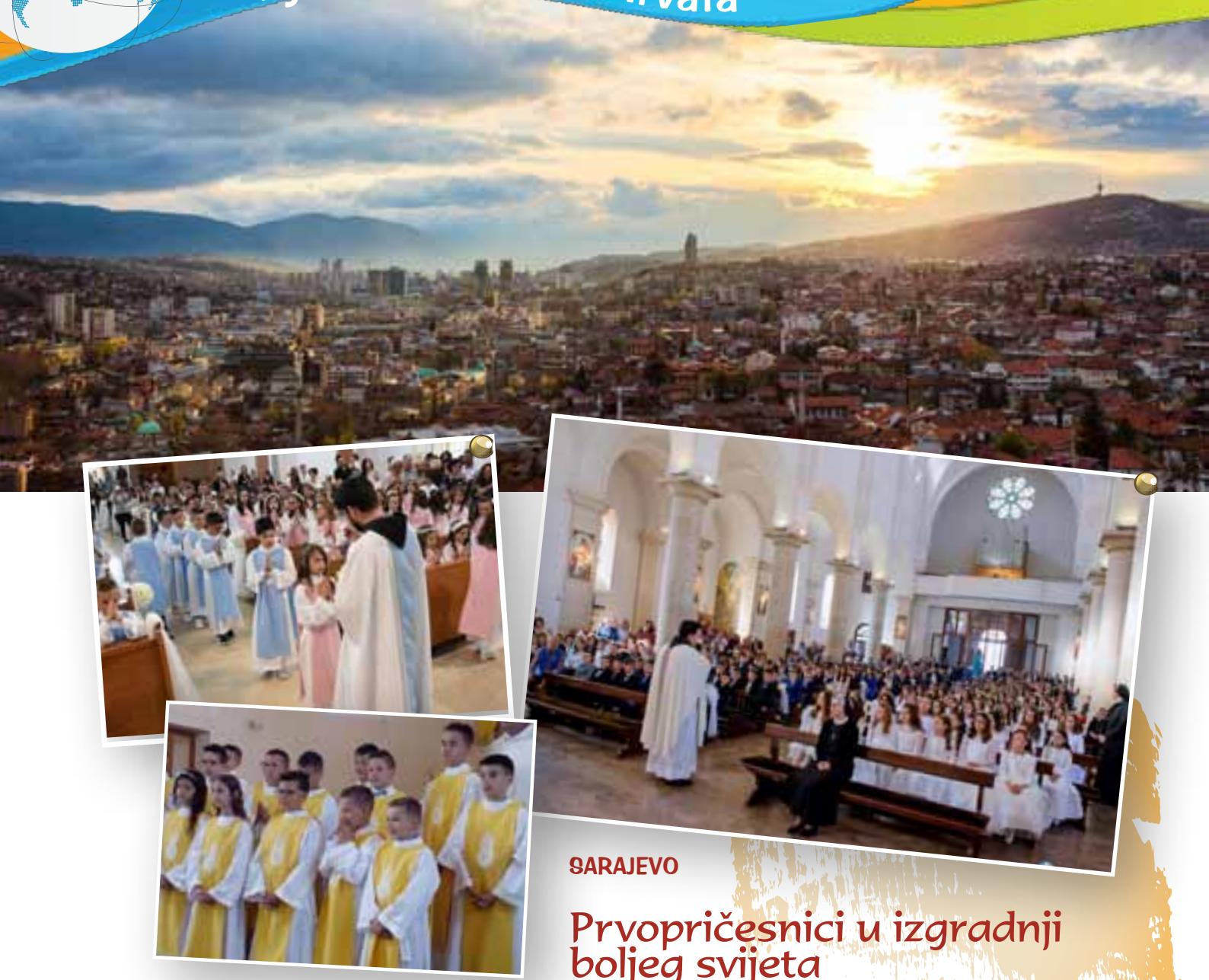
Misije su ideal, one su zadaća svakog vjernika i veoma lijep poticaj

svakomu da se uključi u sveopću zadaću Crkve. Iskreno se nadam da će ta aktivnost postati svojevrsna tradicija Župe sv. Leopolda Bogdana Mandića, da bi od više kamenčića dobrote sazidala jedan objekt ljubavi, koji svjedoči o jedinstvu Crkve. Naši su župljeni pokazali da imaju ljubavi upravo za misije.

Vlc. Perica Majić

SARAJEVO

Prvopričesnici u izgradnji boljeg svijeta

Ljubav je velikodušna, dobrost i ljubav je ljubav”, klikće sv. Pavao u svojem nenadmašnom *Hvalospjevu ljubavi* (1 Kor 13, 4). Još jedna važna osobina ljubavi jest da ona uvijek iznenadi, nađe put do srca, potakne ga i razveseli. Obično se naše srce raduje zbog radosti drugoga kojega smo iznenadili svojom velikodušnošću i dobrostivošću.

Misisku središnjicu u Sarajevu ove godine iznenadili su i razveseli li župnici i prvopričesnici iz mnogih župa Bosne i Hercegovine. Prvopričesnici su na prijedlog svojih vjeroučitelja prikupljali novčana sredstva za svoje vršnjake u misijama. O, kako je to poticajna, odgojna i duboko vjernička akcija! Onaj tko prvi put prima Isusa u sebe, pod prilikama kruha

i vina, razumio je na najbolji način Isusove riječi koje se ponavljaju za vrijeme svake svete mise: „uzmite i jedite“, „uzmite i pijte“ i „ovo činite meni na spomen“. U svetoj misi Isus nam se daruje, ostaje trajno prisutan u nama i među nama. Te svete riječi poziv su svim pričesnicima na ljubav prema bližnjemu. Kada sudjelujemo na svetoj misi i kad se pričestimo, i mi trebamo „uzvikivati“ bližnjima: „Uzmite i jedite!“ „Uzmite i pijte!“, što će reći: „Stavljam vam se na raspolaganje, dajem sve od sebe što vam je potrebno – ono čime vam mogu pomoći, dajem vam najbolji dio sebe, svoje sposobnosti i darove kojima me Bog obdario!“ Jer ti darovi imaju smisla samo ako izgrađuju druge, ako pomažu u izgradnji pra-

vednjeg društva i ako stvaraju bolji svijet.

Zahvaljujemo svim prvopričesnicima i župnicima na toj nesebičnoj gesti ljubavi. Njihova pomoć obrađovat će mnoge neznane vršnjake i vršnjakinje u misijama. Tjelesno nepoznavanje zamjenjuje duhovna blizina u Isusu Kristu, koji povezuje svu djecu svijeta. On se svima nudi pod prilikama kruha i vina, sve poziva na suošćeće i ljubav, a posebno prema djeci koja trpe, koja nemaju osnovna sredstva za život i normalno odrastanje.

Nadamo se da će se ta plemenita akcija s prvopričesnicima nastaviti te proširiti i na druge župe u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj.

PMD BiH

Borba s olujom

Ovih zadnjih mjeseci morao sam i niz Ganges i uz Ganges mnogo puta. To je ujedno i jedan od razloga moje duge šutnje. Bili su ovo teški dani. Proštenište Gospe Fatimske, nova industrijska škola u Bošontiju, popravci kapelica po selima, — mnogo ih je bilo porušeno od strašne tropске oluje prošlog mjeseca — pohodi sela iz dana u dan, uz Ganges i niz Ganges, kroz vodu i blato, ispaljen od tropskog sunca, dosta puta i bolestan, tresući se od groznice...

Kolera je ove godine na sve strane vladala, jer nije bilo kiše kroz šest mjeseci. Svi su se skoro ribnjaci osušili, pa je velika nestasica pitke vode. Ljudi su morali na milje ići da nose vodu. Pitka voda u našoj misiji bio je uvijek jedan od najvećih i najtežih problema. Koliko puta sam morao piti vodu, kroz koju se nije moglo ni vidjeti. Tako je bila gusta.

N o, ove godine voda se od silne sparine i pokvarila, pa je jako zaudarala. Ljudima sam savjetovao da vodu uvijek kuhaju prije uporabe, no stara se navika tako brzo ne mijenja. Njihov djed i baka nisu kuhalici, pa zašto bi oni kuhalici? Posljedica: od kolere su nestala cijela sela. Prolazio sam po kraj kontra-khalijskog kanala. Bilo je tu jedno cvjetno muslimansko selo. Sada je samo groblje. Nije ostala ni jedna kuća. Ljudi su pomrli, a kuće od blata polako se ruše. Svuda vlada grobna tišina.

U Ranigoru oko Božića u jednom malom selu kroz nekoliko dana umrle su 32 osobe. U jednoj kući umrlo je 11 osoba. Četiri brata otišli su jedan za drugim. Četiri jadne udovice, dvije od njih ispod dvadeset godina, plaču i nariču. Očajavaju. Vjere nemaju, da im ona dade snage i jakosti. Govorio sam im o Spasitelju, o Njegovoj ljubavi i milosrđu, o predanosti u svetu volju Božju. Bilo mi je jako teško pri srcu toga dana. Dragi Isus bio im utjeha i snaga! Upoznale i one naskoro svjetlo prave vjere!

Nakon duge suše navalile su strašne tropске oluje. Najgora je bila baš pred svetkovinu svetog Ante u lipnju. Bio sam toga dana u selu Gosabi, gdje smo dovršavali proštenište Gospe Fatimske. Već su se iza-

podne tamni oblaci počeli skupljati. A mi smo još jedan dio krova morali pokriti. Nekakova kobna tišina se spustila nad cijelom pokrajinom: tišina pred olujom. Moj vjerni majstor Ivan i katehistica Bidhu radili su kao strojevi... Prije noći valja svršiti, jer teško nama obori li se oluja na nedovršenu crkvicu. Nastradat će nam zidovi, građeni od blata. Ja sam prispio iza podne iz Bošonti po najvećoj sparini. No nije bilo vremena za odmor. Na krov, pa se prihvati posla!

Radimo i molimo se. „Spomeni se, predobrostiva Djevice...“. I Blažena Gospa, kao dobra majka, uslušala je našu molitvu. Mrak se već bio spustio, kad smo pričvrstili zadnji dio krova. Bljesak oluje i grmljavina tresli su zemljom, navješćujući veliku nevolju. Sjeli smo u kapelicu da se odmorimo i izmolimo svetu krunicu. Ruke su nam drhtale. Bili smo umorni. Na večeru, dakako, nitko nije imao vremena misliti. No uza sve to Gospa se za nas pobrinula. Majka malog Šubola pripremila je lijepu večeru i sve nas pozvala.

Djelovanje Božje milosti

Cecilija, Šubolova majka je već dulje vremena bolesna, ali na to je ona danas zaboravila. Bila je kasna noć, no ona nas je čekala. Ona se obratila tek prije dvije godine. Kod

INDIJA
– o. Ante Gabrić

nje se zbilja vidi što milost Božja može učiniti. Ima sedmero djece, a tiha je i radišna. Osmijeh joj je u srcu i na usnama. Jednom riječju: to je prava kršćanska majka. Dvoje joj je djece, Šubol i Manik, ovdje u našoj školi, dok joj je starija kćerka, Abha-Doroteja, na višim naukama u St. Mary's High School. Pripravlja se za sveto redovničko zvanje u urođeničkoj redovničkoj družbi svete Ane. Ona je jedna od štićenica župe svetog Petra i Pavla u So. Omaha, Nebraska. Neumorni župnik, Fr. J. Juriček, i njegovi vrijedni župljani, uzdržavaju nju i njezine kolegice posljednjih pet godina.

Po noći sam ustao i uputio se natrag u Bošonti, gdje me čekalo mnogo posla. Valjalo je prijeći rijeku. Do rijeke sam se još nekako „dokotrao“. Blato, kiša i vjetar, da sam se jedva držao na nogama. A uz umor došla je po noći i groznička.

Na obali Gangesa našao sam dosta ljudi, no nitko se ne usuđuje preko. Valovi se valjaju kao gore. Jedna je velika lađa već potonula. Ali ja mo-

ram u Bošonti. Na koncu se neki stari lađar ojunači. Rekoh ja njemu: „Hej, didek, tvoja brada već je posidila, pa da se ti bojiš ovih valova!“

Uz osmijeh se uputisemo da ojunačimo jedan drugoga. No, kad smo prispjeli u sredinu rijeke, lice nam se spustilo ... i lice i srce. Barem za dva inča! Valovi su bili kao gorostasi. Kad bismo među njih upali, vidjeli smo samo mrko i oblačno nebo. Kako su lijepo ove rijeke, kad su mirne. No kad od pjene pobijele, svakome su strah i trepet. Veliki jedan val kao da nas je htio prekriti. Ali se lađar ne da! Još koju minutu i mi smo bili u zatišju bošontske rijeke.

Zadnjih pet do šest milja išao sam pješke. Jeste li vi ikada hodali kroz ciklonsku oluju uz veliku rijeku? Ako niste, i nemojte! Ne bih to nikome želio. Više puta je izgledalo kao da će trebatи letjeti... Jedan korak naprijed, dva-tri natrag; sad nalijevo, sad nadesno. Sad hodaš, sad opet sjediš u blatu. Pokušao sam dva-tri puta otvoriti kišobran, no vjetar ga je preokrenuo, pa me skoro s njime podigao

— dokaz, da još uvijek čuvam „vitku“ liniju! — Bojao sam se već, da će me preko Gangesa i Oceana prenijeti u — Ameriku... No kako se vama nikome nisam najavio, brzo sam zatvorio polomljeni kišobran. I onako sam već bio mokar kao metkovski pijetao, pa se više nije imalo što smočiti. To je jedna od žrtvica naših misijskih putovanja. Prikazao sam je za vas, dragi prijatelji, osobito za sve one koji su tako velikodušno pridonijeli za proštenište Prečistog Srca Marijina.

Da završim jednom malom vještu o prijatelju mi Goněšu. Sjećate li ga se još od onoga slavnog lova na tigrove u Ranigoru? Sretoh ga pred nekoliko dana, razumije se, da je i ovaj put bio nasmiješen. Ispala su mu dva zuba. Veli da je pucao na tigra, a puška je tako jako opalila da mu je kundak izbio dva zuba. A tigar? Tražeći zube, tigra više nije našao. No pogodio ga je kao topom! A ja sam opet čuo od lovaca da je tigar bio — iza Goněša, pa da njih nije bilo, otišao bi on kući — s oproštenjem govoreći — poderanih hlača... Pa da nije Goněš junak? ...